
**XIN LƯU Ý:
ĐÂY CHỈ LÀ BẢN CHÉP NHÁP
CHƯA ĐƯỢC SỬ GIÁC NGUYÊN HIỆU ĐỈNH.
QUÝ PHẬT TỬ TẠM THỜI CÓ THỂ DÙNG LÀM
TÀI LIỆU NGHIÊN CỨU CHO RIÊNG MÌNH.
XIN TRÁNH IN ẤN PHỔ BIẾN.**

Sắc pháp - Nghiệp

<blockquote>Kalama tri ân các bạn tranngocdieu, tamks10, vanpham ghi chép.</blockquote>

[31/07/2021 - 02:45 - vanpham.def]

[Chuông. Chuông. Chuông] . . . bài đánh vi tính, vậy đó. Bây giờ tôi sẽ . . . mấy hôm nay tôi phải làm chút việc riêng tư của tôi cho nên tôi chưa có dịch hết. Bây giờ tôi trình bày về cái bài của mình. Trong tay các vị là chín biểu đồ về Sắc Pháp. Biểu đồ ở đây có nghĩa là tất cả những gì được gọi là vật chất sinh lý của chúng ta từ lúc đầu thai -- gọi theo từ chuyên môn của Vi Diệu Pháp (VDP) là từ lúc tái tục đó -- từ lúc Sắc Pháp xuất hiện đầu tiên vào cuộc sống của chúng ta như thế nào rồi sau đó trải dài theo thời gian bình nhật -- tức là từ lúc chúng ta ra khỏi bụng mẹ rồi chúng ta sống mười năm, hai mươi năm, bảy chục năm, tám chục năm, rồi chúng ta chết, trước khi chúng ta chết, đang khi chúng ta chết, thì cái vật chất sinh lý trong người chúng ta có cái diễn biến ra sao. Thì đó chính là toàn bộ Sắc Pháp được trình bày thông qua chín cái biểu đồ này. Đó là vấn đề thứ nhất để dành cho những vị vắng mặt trong thời gian vừa qua không ở lớp. Tôi xin điềm lại một vài nét như vậy.

Điềm thứ hai tôi cần lưu ý với các vị trong lớp, đó là Sắc Pháp về cơ bản có hai (2) loại. Đó là Sắc Tứ Đại gồm có đất, nước, lửa, gió. Nói một cách rộng rãi hơn thì nó gồm có hai mươi tám (28) sắc, trong đó bốn (4) sắc tứ đại được gọi là bốn Sắc Đại Hiện, hoặc Sắc Tứ Đại. Còn hai mươi bốn (24) sắc sau đó được gọi là Sắc Y Đại Sinh, có nghĩa là những sắc được khởi sinh từ cái cơ bản của Sắc Tứ Đại.

Đó là hai vấn đề.

Đó là nói về phân loại. Còn nói về điều kiện hoặc là nhân tố phát sinh của các sắc pháp thì Sắc Pháp lại được chia ra thành bốn. Sở dĩ được chia ra thành bốn là bởi vì chia theo cái nhân sanh của nó. Các vị có nghe kịp không ạ?

(2:29---1:32:32)

[02/08/2021 - 03:21 - vanpham.def]

Thí dụ như người Việt Nam (VN) tại Mỹ, mình phân thành hai cũng được, mà phân thành ba cũng được mà phân thành năm cũng được. Phân thành hai là sao? Phân thành hai là sao? Tức là đàn ông và đàn bà. Và phân thành ba, thành bốn là sao? Tức là Thiên Chúa, Phật Giáo, đạo Hồi - tức là phân theo tôn giáo. Nếu mà phân nữa đó, thì đi diện HO, diện ODP, rồi đi cái diện của tui - diện bất hợp pháp. À, thí dụ như vậy. Thì cũng chừng đó người VN thôi nhưng mà phân ra theo nhiều góc độ thì nó thành ra nhiều thứ, mà thực ra thì chỉ có vài triệu người VN thôi. Thì điều đó như thế nào? Ở trong trường hợp sắc pháp cũng vậy. Sắc pháp thì trước sau cũng chỉ có chừng đó sắc pháp thôi. Như hôm trước tôi dùng cái ví dụ một bàn tay của tôi. Bàn tay này trong đây vừa có sắc nghiệp; rõ ràng phải có sắc nghiệp chứ. Bởi vì bàn tay này theo khoa học đó, thì những vi thể biểu bì trong bàn tay của tui nó cũng đã có hóc-môn nam hoặc nữ trong bàn tay tui rồi. Tức là thí dụ một ngày nào đó bên pháp y họ có nhu cầu cần, họ có thể lấy một chút máu, một chút da hoặc là một chút móng của

tôi, họ có thể xác định tôi là nam hay nữ. Họ xác định tôi là người có nghiệp ngâp, hoặc là tôi là nam hay nữ hoặc là tôi có một quá trình sinh lý ra sao từ bé tới lớn. Họ biết được. Như đó gọi là sắc nghiệp. Còn sắc tâm á, thí dụ khi nào mà tôi cần á, thì tôi có thể ngo ngoe cái này -- thì cái đó gọi là sắc tâm.

[02/08/2021 - 04:09 - vanpham.def]

Còn cái sắc quý tiết có nghĩa là, cái calcium mà ánh nắng mặt trời mà nó nuôi dưỡng tôi, những cái nhiệt độ mà nó duy trì sự sống của bàn tay này thì được gọi là sắc quý tiết. Còn sắc vật thực tức là sắc dưỡng tố đó, tức là những vitamin hoặc là những cái thành phần dưỡng tố nào mà nó nuôi dưỡng bàn tay này được gọi là sắc dưỡng tố. Chỉ vậy thôi. Ummm. Thì chỉ bàn tay phân tích ra bốn loại sắc. Thì bốn loại sắc này xuất hiện vào cái thời tái tục á nó khác nhau. Như sắc nghiệp á, nó xuất hiện đầu tiên. Sắc nghiệp, các vị hoan hỷ coi lại trong bài. Ở đây tôi chỉ nói những gì không có trong bài thôi. Còn cái gì có trong bài thì tôi chỉ nhắc lại là các vị hãy coi. Sắc nghiệp có tất cả là chín bộn. Thì vào cái thời tái tục, vào cái thời điểm đầu tiên khi mà chúng ta có mặt trong bụng mẹ đó, sắc nghiệp chưa có đủ. Tại sao chưa có đủ? Là vì, các vị biết mà, chúng ta có mặt trong đời sống buổi đầu á, chúng ta chỉ là một tiểu bào tử rất là nhỏ. Làm sao mà có mắt, tai, mũi, lưỡi trong đó được! Thế là buổi đầu chúng ta chỉ có những cái rất là cơ bản, những thành phần sinh lý rất là cơ bản, những thành phần sinh học rất là cơ bản. Rồi sau đó theo thời gian dần dần chúng ta mới có được mắt, tai, mũi, lưỡi. Thì từ chỗ đó chúng ta phải nhớ là sắc nghiệp có tất cả là chín bộn, nhưng vào thời điểm tái tục nó không phải có hết, nó có cái có trước cái có sau. Đó là về sắc nghiệp.

Còn về sắc tâm. Các vị thấy sắc tâm tức là những sắc được khởi sinh từ cơ bản tâm phải không ạ? Thì vào thời điểm tái tục, các vị rà lại trong đó, hai cái chữ TS tức là tục sinh á, tục sinh hoặc là tái tục -- các vị làm ơn chua chua dùm tui chỗ đó. Note cái chỗ đó: tục sinh hoặc là tái tục. Uhm. Thì vào -- trong cái tâm tái tục á, tôi đã nói nhiều lần, trong mỗi cái tâm nó có ba sát-na tiểu phải không ạ? Sanh, trụ và diệt. Thì vào sát-na sinh của tâm tái tục á, thì sắc nghiệp nó được ba; mà ba này là ba gì thì ở trong bài quý vị tui đã phát tui đã nói. Rồi thì vào sát-na trụ á, ba này nó lại sanh thêm ba nữa--tức là sáu. Rồi vào sát-na diệt á, nó lại sanh thêm ba nữa, là thành chín. Cứ như vậy. Đó là một chuyện.

Chuyện thứ hai, tôi đã nói nhiều lần: Sắc pháp có tuổi thọ lâu gấp mười -- mười bảy lần so với tâm pháp. Cho nên, vào thời điểm những cái sắc pháp nào mà sanh vào cái sát-na, thí dụ như sát-na A, thì từ đó trở đi cho đến sát-na thứ mười bảy nó mới bị diệt, bị mất. Các vị nghe kịp không ạ? Đó là chuyện thứ nhất. Chuyện thứ hai, chính vì tuổi thọ của các sắc pháp là tương đương với 17 sát-na đại, hoặc 51 sát-na tiểu, cho nên đũa nào sanh năm 1980 thì nó sẽ chết vào năm 1997; đũa nào sanh năm 1981 thì nó sẽ là 1998. Chính vì cái chỗ này cho nên chúng ta mới xài tới 9 cái biểu đồ. Tức là trong bốn loại sắc pháp - nghiệp, tâm, quý tiết và vật thực á. Thì bốn loại sắc pháp này có đũa thì nó xuất hiện kịp vào cái thời điểm tái tục -- mình cứ cho nó là vào năm 1980 đi. Nhưng có những loại sắc pháp mà vào thời điểm đó nó chưa có. Ví dụ như vào sát-na sanh của tâm tái tục á, thì sắc quý tiết do dục sanh đó nó không có. Phải đợi đến sát-na trụ nó mới có. Các vị coi lại dùm trong biểu đồ phải không ạ. Rồi sắc quý tiết do quý tiết sanh á cũng phải đến sát-na trụ nó mới có. Rồi còn sắc dưỡng tố, tức là sắc vật thực á, thì mãi cho đến sát-na diệt của tâm tái tục nó vẫn chưa có. Và cho đến hết biểu đồ 1 nó cũng hông có luôn. Các vị nghe kịp chưa? Nó chưa có kịp. Chính vì vậy cho nên ta phải cần đến biểu đồ. Các vị về đọc lại những gì mà tôi phát. Bây giờ tôi xin hỏi lớp là lớp đã có được bao nhiêu bài viết của bao nhiêu biểu đồ rồi? (8:03--1:32:32)

[03/08/2021 - 07:42 - vanpham.def]

Tới biểu đồ 9 luôn đó chứ, phải không ạ? Dạ. Thì bây giờ các vị vị nào viết nhanh nhất thì làm ơn đọc cho tôi cái tựa đi. Cái tựa ví dụ như biểu đồ 6 là Sắc Pháp lúc gì đó . . . nhập thiên diệt. . . thì các vị ghi cho tôi tất cả 9 cái notes. Ghi ra dạng tui . . . dạ đúng . . . ghi gấp cái đó. Dạ có ... từ 1 tới . . . từ 1 tới 5 phải không ạ? Ủa bên phòng tui còn mấy chục cái luôn á. Dạ copy rồi đó. Hồi này tui không nghĩ lớp đi học; tui chỉ nghĩ một hai người tới thôi. Tui tắt đèn tui khóa cửa rồi. Rồi như vậy đó. Thôi bây giờ tui giải thích nhen.

Biểu đồ 1. Tôi sẽ nói 15 phút thôi rồi tui dạy quý vị bài mới. Biểu đồ 1-- tức Sắc Pháp Thời Tái Tục. Tức là vào thời tái tục chúng ta đầu thai vào bụng mẹ đó, các loại sắc pháp này xuất hiện ra

sao? Có cái trước cái sau, phải không ạ? Và tui đã nói, có cái sự xuất hiện của các loại thiện nó khác nhau ở một chỗ là có sắc thì vào tái tục chưa có, có sắc thì vào thời tái tục có, có cái thì vào sát-na sanh đã có rồi, có cái thì đợi sát-na trụ mới có, có cái phải sát-na diệt mới có, phải không ạ? Đó là những cái mà mình phải nhớ. Cái mà mình phải nhớ nữa là có những loại sắc pháp cứ mỗi một sát-na tiêu như vậy đó nó nhân -- nó sanh lên ba, có loại sắc pháp nó sanh lên một, có những loại sắc pháp nó sanh lên . . . Nó không có giống nhau. Các vị nghe kịp không? Tức là có cái nó chỉ tăng lên một thôi, có cái thì nó tăng lên ba. Đó là những cái khác nhau mình về chịu khó coi lại thôi. Và một cái nữa tôi cũng phải nhắc lại. Đó là, dù là loại sắc nào thì tuổi thọ vẫn là 17. Thì đó là biểu đồ 1.

Qua đến biểu đồ 2 là . . . (Sắc pháp nhóm mạng quyền) Đúng! Tại sao cái thời điểm này được chọn ra cho một biểu đồ riêng? Là bởi vì Sắc Mạng Quyền là một thành phần sinh lý rất là quan trọng trong vật chất. Mà ngay cả bên tâm pháp cũng vậy. Bên tâm pháp cái sở hữu mạng quyền rất quan trọng. Các vị ghi kịp không? Cái sở hữu mạng quyền rất là quan trọng. Danh mạng quyền và Sắc mạng quyền. Sắc pháp mà không có sắc mạng quyền thì nó bị mất. Còn danh mạng quyền mà nó không có cái sở hữu mạng quyền thì coi như nó cũng không có tồn tại. Cho nên chính vì chỗ đó cho nên mạng quyền rất là quan trọng. Thì kể từ sau nhóm mạng quyền xuất hiện đó thì sắc pháp có biến chuyển, biến chuyển rất là lớn. Cho nên đó được gọi là biểu đồ 2. Các vị về nghe thêm sẽ hiểu. Rồi cái biểu đồ 3 -- tức là từ sau cái lúc Sắc Dưỡng Tố xuất hiện, sắc pháp lại có thêm một lần biến động nữa -- thêm một lần biến động nữa.

Rồi đến biểu đồ 4 -- Sắc pháp mà từ cái lúc Ngũ Quan xuất hiện. À, thì nó lại tiếp thêm một lần nữa sắc pháp có thêm biến động.

Nói chung chín cái bản đồ trong đây tức là chín lần - 9 duyên - trong cuộc đời chúng ta mà sắc pháp có thay đổi, có biến động -- có biến động. Chỉ vậy thôi. Đó là xong . . .

Biểu đồ 6 -- 5 há? 5 gì? số 6 --- số 5 . Rồi ok.

Lúc bình thường mắt tai mũi lưỡi thân của chúng ta chưa làm việc thì sắc pháp nó ra sao? Nó không có gì để nói. Nó vẫn sanh diệt theo kiểu hồi đầu tui nói. Tức là vào lúc tái tục á, nó xuất hiện bao nhiêu, hoặc là sau đó nó xuất hiện bao nhiêu, và nó cứ duy trì như vậy. Cứ cái nào đủ 17 tuổi thì nó chết. Rồi trong thời gian mà cái nhóm mà nó chờ đợi nó chết đó thì dọc đường nó đã có vô số cái xuất hiện rồi. Các vị nghe kịp không? Thí dụ như là mình quy định là, 18 tuổi là phải xa cha mẹ. Con nít 18 tuổi phải xa cha mẹ, mình nghĩ như vậy. Hóa ra xem một ngày nào đó vô nhà kiếm con nít không ra ha. Chúng ta quên là những đứa 18 tuổi nó rời cha mẹ, lúc đó những cặp cha mẹ khác họ đã để lóc trôi trong đó. Cho nên là lúc nào cũng có những bậc cha mẹ phải lo cho con cái. Chứ còn nếu mà mình chỉ suy nghĩ một chiều á, mình chỉ suy nghĩ là con cái lớn 18 tuổi thì nó ra tách rời cha mẹ, như vậy thì từ ngày mình qua Mỹ tới giờ đó 18 năm vậy thì ở Mỹ hiện giờ các bậc cha mẹ rất là rảnh rang, không có cần phải cho con nó bú, không cần phải bồng con, không cần phải tắm rửa cho nó. Nhưng mà chúng ta quên rằng là những ai mà -- những cha mẹ nào có con năm 80 đó -- những đứa nào mà nó đẻ -- nó được sanh ra vào những năm 80 đó thì những đứa đó bây giờ nó không có làm phiền cha mẹ nữa. Nhưng mà những đứa mà nó đẻ vào năm 90, 95 thì cha mẹ vẫn phải khổ vì nó. Đại khái như vậy. Sắc pháp cũng như vậy đó.

Thì nó cứ đủ 17 tuổi nó diệt; đủ 17 tuổi nó diệt; đủ 17 tuổi nó diệt. Thì trong thời gian đó những cái mới nó xuất hiện. Và cái thời gian đó đó, sắc pháp, sắc nghiệp, cái bình số -- cái số cao -- cái hằng số bình số nó tối đa là bao nhiêu thì nó được duy trì ... cứ diệt mất bao nhiêu thì nó sanh lên bấy nhiêu; diệt mất bao nhiêu, sanh lên bấy nhiêu. Nó đều đặn. Nó đang âm. Nó đang bình đạm như vậy thì bỗng nhiên có sự cố đó là Sắc -- đó là trường hợp như là lộ ngũ môn xuất hiện. Thì lúc đó đó,.. trong đây trình bày á, trong lúc mà sắc . . . Các vị cần biết một chuyện đó là . . . a um . . . mình học bên lộ tâm á, đang nằm ngủ thình lình nghe tiếng động, mình mở mắt ra mình nhìn, rồi từ lúc đó -- lúc đó là lộ nhãn môn. Mình đang ngủ, có tiếng động nó lọt vô tai mình, lúc đó là lộ nhĩ môn phải không ạ? Mình mở mắt ra á, thì nó lộ nhãn môn. Đơn giản như vậy. Nhưng mà qua học lộ sắc mà kèm theo lộ tâm á thì nó mới chặt chẽ. Tức là, cái sắc đó đó, cái âm thanh là cái sắc, cái âm thanh mà nó lọt vào lỗ tai mình lúc mà mình đang ngủ đó đó, trong cái sắc pháp nó thuộc về sắc cảnh thính. Uhm. Sắc cảnh thính. Bởi cho nên tui nói cái chữ "sắc" nó rất là nhiều nghĩa. Chữ sắc mà

trong lục cảnh á, là đối tượng của mắt. Nhưng mà sắc mà trong danh sắc thì nó lại là đồng nghĩa với vật chất. Các vị làm ơn nhớ dùm tôi cái chỗ đó. Uhm, nhớ chỗ đó.

Cho nên giống như cái chữ --- ơ--- cái chữ "kinh nghiệm" á. Cái chữ kinh nghiệm mà trong văn học đó có nghĩa khác, mà kinh nghiệm trong triết học có nghĩa khác. Hoặc là các vị có biết chữ "phát hiện" hông? Chữ phát hiện trong tiếng Anh nếu mình dịch một cách bình thường là "find out" phải không ạ? Nhưng các vị có biết "phát hiện" nó còn được dịch là "arise" -- xuất hiện đó. Cái sự xuất hiện cũng là phát hiện. Trong những quyển từ điển mà đầy đủ nhất người ta vẫn nhìn nhận là ... các vị mà đọc sách đó, các vị sẽ thấy là có những chỗ mà chữ "xuất hiện" đó, chữ "xuất hiện" nó được thể bằng chữ "phát hiện." Cho nên là làm ơn đọc kỹ dùm chỗ đó. Từ ngữ nó hơi lằng quằng chỗ đó. Thì vào lúc mà mình đang ngủ á, một tiếng động nó xuất hiện. Cái tâm mà nó đang hộ kiếp thế này, mà thành linh tiếng động nó lọt vào -- tiếng động nó lọt vào lỗ tai mình vào sát-na nào? Tiếng động nó là sắc pháp phải không ạ? Thì sắc pháp nó xuất hiện vào cái sát-na tâm nào để mà cái tâm nó bắt thì sắc pháp đi kèm ngũ môn là kèm cái chỗ đó đó. Tức là, nói một cách khác, cái này là tui dịch sát, chứ nếu cái này mà tui dịch thoát một chút xíu á thì quý vị ghi kèm thế này: Sắc pháp --- ah -- thời điểm xuất hiện của sắc pháp song song với lộ ngũ môn. Nói vậy dễ hiểu hơn. Cái biểu đồ 5 đó: Thời điểm Sắc pháp xuất hiện song song với lộ ngũ môn. Còn nếu mà dịch gọn thì "Sắc pháp đi kèm lộ ngũ môn." Rồi vậy thôi. Tức là vào sát-na nào, vào sát-na nào -- Đó -- thí dụ như các vị thấy nè, vừa qua vào cái sát-na hộ kiếp vừa qua đó, cái bình số của sắc nghiệp trong thời bình nhật của chúng ta là bao nhiêu? 408. Tức là cái số cao nhất của sắc nghiệp trong đời sống của chúng ta tiếp lên cao nhất là 408. Uhm, 408.

(17:30---1:32:32)

[04/08/2021 - 08:13 - vanpham.def]

Sắc Tâm, bình thường đó là 17 nó còn duy trì. Hễ cái đám mới xuất hiện thì đám cũ nó mất; cái đám mới nó sanh lên thì đám cũ hễ đũa nào nó đã đủ 17 tuổi rồi đó cái đó nó mất. Và sắc quý tiết do nghiệp sanh lúc đó cũng 408. Điều đó chúng ta mới thấy là có những cái biến động. Những biến động đó đó, ở trong đây thì gọi là sắc pháp đi kèm lộ ngũ môn.

Rồi biểu đồ 6 -- Sắc Pháp lúc nhập Thiên Diệt. Tôi sẽ định nghĩa cho các vị nghe nhập thiên diệt là sao. Tôi đã nói rồi, 9 biểu đồ này là trình bày về sinh lý của chúng ta trong 9 trường hợp được xem là tiêu biểu của đời sống. Các vị nghe kịp hông? Dầu cho chúng ta sống một tỉ năm đi chẳng nữa, tui xin nói rõ cái này -- cho dầu chúng ta sống trong một tỉ năm đi nữa hay là chúng ta chỉ sống có một ngày sau khi lọt lòng mẹ, thì chúng ta vẫn -- cái đời sống sinh lý của chúng ta vẫn không ra khỏi 9 cái biểu đồ này. Không cần phải có cái biểu đồ thứ 10. Bởi đây là 9 cái trường hợp tiêu biểu nhất. Thí dụ như phạm phu chúng ta, làm cái gì mà chúng ta Không có cơ hội chúng ta xài cái biểu đồ này đây. Bởi vì đây là thiên diệt mà. Thiên diệt là gì-- tôi nói cho quý vị nghe. Ở đây không có cái bảng nêu -- bảng nêu chúng ta chưa có trả lại cho cái phòng học nhé.

Các vị còn nhớ thiên đạo đại có tất cả là bao nhiêu bậc không ạ? -- 9 bậc: 5 bậc sắc và 4 bậc vô sắc. Một cái người phạm phu mà đắc được 9 bậc này thì cũng vẫn gọi là phạm phu. Giống như ông A Tu Đà, ông nội sĩ mà tới coi bói cho Bồ Tát đó. Ông đạt được tới tầng thứ 9 á. Nhưng mà ông không có nhập thiên diệt được. Là vì sao? Vì người muốn nhập thiên diệt là người ngoài cái khả năng 9 bậc thiên đạt tới tầng thứ 9, tức là tầng thiên đại định cao nhất mà phạm phu có thể chứng đạt được, thì cái này phải chứng được một trong hai thánh quả cuối cùng: A Na Hàm hoặc là A La Hán. Tức là vị A La Hán hoặc A Na Hàm mà có đắc đủ 9 cái tầng thiên đó á, thì mới có khả năng nhập thiên diệt. Nhập thiên diệt là sao? Tức là vị này khi nào mà cảm thấy mệt mỏi, muốn nghỉ ngơi, mệt mỏi về thân xác, muốn nghỉ ngơi một cách toàn triệt, nghỉ ngơi hoàn toàn, nghỉ ngơi mọi thứ sinh hoạt--chấm dứt hết á, chấm dứt mọi sinh hoạt lớn nhỏ kể cả đó là Đức Phật -- thì sao? Thì lúc đó các vị mới nhập thiên diệt. Bằng cách là, nhập thiên, ở bên Lộ Tâm á, có thể là tuần sau --không biết tuần sau kịp không. Nếu có người giúp tui thì tui làm kịp, nếu không có người giúp thì hơi lâu. Mình phải có một cái biểu đồ lộ tâm á.

Tức là trước khi vị này nhập thiên diệt á, vị này phải nhập đủ các cái tầng thiên -- tầng thiên mình đã chứng á. Nhập xong rồi, cái tầng thiên cao nhất là Phi tướng phi phi tướng -- nhập tầng thiên đó xong các vị --- xin lỗi, trước khi nhập thiên á, các vị nhập Ngũ thiên trước. Nhập Ngũ thiên rồi các

vị mới nguyện. Nguyện là "Tôi sẽ chấm dứt toàn bộ đời sống tâm lý của tôi," toàn bộ đời sống tâm lý nghĩa là tâm pháp, tức là tâm và sở hữu á, chấm dứt toàn bộ và chấm dứt hoàn toàn, ... "tôi sẽ giống như một xác chết, không còn cái tâm thức nữa trong bảy ngày." Vị ấy nhập thiền. Nguyện như vậy xong nhập trở lại, nhập thiền nữa. Tôi muốn nguyện như vậy, nội tâm mình phải có chuẩn bị, mà chuẩn bị thì phải chuẩn bị bằng thiền. Xong rồi bắt đầu nhập trở lại. Kỳ này là đi luôn đó. Vị này nhập thiền cho đến tầng Phi tướng phi phi tướng -- tức là cái tâm nó nhỏ dần. "Phi tướng" tức là có tâm cũng không được mà "phi phi tướng" nó không có tâm cũng không đúng. Phải là trạng thái tâm nó vi tế như vậy đó thì nó mới chuyển qua cái giai đoạn không tâm. Sau khi mà sạch . . . Vì nó nhập hai lần . . . Vì cái tâm phi tướng phi phi tướng nó xuất hiện hai sát-na rồi thì kể từ lúc, kể từ khi -- kể từ cái tích tắc đó trở đi thì vị đó thực sự không còn tâm thức nữa. Và trong kinh nói đó. Trong kinh ngài Xá Lợi Phất ngài mô tả, cái xác chết á, cái vị nhập thiền diệt chỉ khác xác chết có một chuyện thôi--đó là vị đó còn hơi nóng. Chứ còn vị đó không có tâm thức. Còn một điểm đặc biệt nữa là cái vị mà nhập thiền diệt đó, một sợi tóc, một chéo y, hoặc một sợi chỉ mà dính trên y của vị này cũng không hề bị người khác xâm phạm được trong bảy ngày đó. Thí dụ trên y vị đó có một miếng vải -- có một miếng sợi chỉ mà nó dư ra á, có một sợi tóc trên đầu á, cũng không ai mà xâm phạm được. Vị ấy được xem là bất khả xâm phạm. Dầu có chư thiên xuống phá hoặc là ma vương phá cũng không được. Lại như vậy! Cho nên có nhiều vị mà nhập thiền diệt như vậy mà nhằm lúc người ta đốt rừng á, người ta không thấy á, người ta đốt luôn. Tại ngồi trong bụi á, ngồi như vậy rồi lửa nó cháy luôn. Nó cháy luôn rồi vị đó cứ đứng bảy ngày ngồi cái đứng dậy phui phui cái đi à. Mà (rừng) nó cháy sạch bách luôn. Là giống như vậy.

Các vị biết không -- cháy rừng mà vị đó không biết. Nhưng, có ba trường hợp mà vị đó lập tức biết. Lập tức xả chứ không phải lập tức biết. Lập tức xả. Trường hợp thứ nhất, trước khi vị này nhập thiền diệt vị này có nguyện, "nếu Đức Phật gọi tôi, gọi tôi lúc nào thì lập tức lúc đó tôi phải tỉnh, tôi phải xả thiền. Chư Tăng có chuyện cần thì tôi phải xả thiền." Rồi trường hợp thứ ba nữa là. . . tôi nhớ là có hai trường hợp thôi chứ . . . một là Chư Tăng gọi, hai là Đức Phật gọi. Xong xuôi rồi . . . Thí dụ như Chư Tăng mà cần gọi. . . Thí dụ như tui đang nhập, Chư Tăng cần gọi tui, lúc đó tui hoàn toàn tui mê man -- không, xài chữ "mê man" nó không chính xác, mà lúc tui hông biết gì đó. Các vị -- xin lỗi nhé, các vị lấy xe các vị cáng các vị giày xéo lên người của tôi, tôi cũng không bị ảnh hưởng gì hết. Kinh khủng như vậy đó. Nhưng, chỉ cần các vị đứng trước mặt của tôi, các vị nói "Chư Tăng muốn gặp Su" tự nhiên tui tỉnh à. Lại như vậy! Hoặc nói "Đức Phật muốn gặp Su" là tui tỉnh à. Đó là cái điểm đặc biệt. Và trong thời gian đó vị này không có chết. Lý do? Là vì trước khi nhập như vậy thì vị đó quán xét coi mình còn sống được bao lâu. Nếu mà sống quá một tuần lễ thì vị này mới nhập. Và nếu mà không tới một tuần lễ thì vị này không có nhập thiền đó.

Còn một điểm đặc biệt nữa là sau khi mà xả thiền diệt rồi, mà bất cứ ai mà cúng dường cho vị này là được một cái quả báo nhãn tiền. Thí dụ mình cúng dường là lập tức mình trúng số liền, hoặc mình gặp chuyện kỳ diệu liền. Đại khái là vậy. Mà nếu một vị như vậy mà xúc phạm đó, thì thay vì trúng số thì mình trúng gió. Nếu mà mình xúc phạm đến một người như vậy, trúng gió liền. Đó là nhập thiền diệt. Vì sắc pháp, trong sắc pháp có những loại sắc pháp nó bị lệ thuộc vào tâm phải không ạ? Cho nên lúc tâm mất thì sắc pháp nó cũng bị biến động. Vậy thì trường hợp vị này nhập thiền diệt nó cũng lại là biến động. Đây là một dịp biến động của . . . Rồi lúc xả thiền diệt thì sao? Cũng vậy. Lúc xả thiền diệt đúng bảy ngày thì sao? Đúng bảy ngày thì tự nhiên hai cái tâm quả -- nó xuất hiện hai tâm quả à. Tự nhiên. Đủ thời gian thì nó xuất hiện hai tâm quả -- trong tâm vị đó. Thí dụ vị đó là A Na Hàm thì hai tâm A Na Hàm xuất hiện; vị đó là A La Hán thì hai tâm A La Hán xuất hiện. Xong rồi từ đó cái tâm nó trở về trạng thái bình thường. Cũng ăn ngủ, rồi đi tới đi lui bình thường như mình sinh hoạt bình thường. Đó là sắc pháp. Đó là biểu đồ thứ 7 -- Sắc Pháp lúc nhập thiền diệt.

Biểu đồ 8 -- Sắc Pháp trường hợp Cận Tử. Tức là, lúc mình sắp chết thì sắc pháp sẽ ra sao? Sắc nghiệp lúc bình thường nó là 408 phải không ạ? Nhưng mà lúc mình gần chết thì nó tuột dần, nó tuột dần. Nó tuột dần. Nó cứ tuột riết riết riết riết riết riết tuột đến chừng nào mà nó gặp tâm chết thì thôi. Các vị đếm dùm tôi . . . hai bốn năm sáu . . . mấy sát-na . . . Dạ? ... các vị đếm ô dùm tôi đi . . .

(17) Đúng rồi. Các vị thấy rằng, tôi đã nói hôm trước, cho dầu bị một cái accident mình chết đi nữa,

hoặc là mình bị ung thư, hoặc là mình bị SIDA, một cái chứng bệnh mà nó dần dà, nó lâu mấy năm trời, hoặc là bị accident hoặc là bị stroke mà chết. Các vị đừng có tưởng chắc bị accident nó nhanh quá ha rồi sắc pháp cái cách biến mất của nó không giống như . . . Không phải. Sắc Pháp luôn sanh chậm hơn -- sanh và diệt chậm hơn tâm pháp 17 lần. Cho nên, các vị yên tâm đi, kể cả đang ngồi trên máy bay mà nó nổ cái ầm, nó vẫn y chang như vậy. Hoặc là ông này ông bị ung thư ông chết nó cũng y chang tôi bị nổ máy bay. Cũng y hết như vậy. Tức là, lấy tâm tử làm gốc thì từ đây đi ngược lại 17 sát-na thì sắc pháp . . . tức là đầu tui bị accident nó nổ cái ầm đi nữa thì theo trong Vi Diệu Pháp á . . . Lấy đây làm gốc tính ngược lại, thì vào cái sát-na hữu phần á thì sắc pháp -- sắc nghiệp của tui đang là 408 phải hôn? Nó được duy trì con số 408 đó cho đến cái tâm quán sát, cái nó giảm từ 288 đến 280 cái nó cứ giảm riết vậy cho đến cuối cùng nó còn lại 8. Khởi nói thì các vị biết rồi, còn lại 8, thì đưa nào đủ tuổi đưa đó nó đi luôn. Chính vì chỗ đó cho nên vào thời điểm đó đó, các vị thấy rằng nếu mà chúng ta chết bằng lộ ngũ môn á, thì đến đó, đến vào cái thời đó -- khi chút ta đã trút hơi thở rồi, thật sự chết rồi, thì chúng ta trong người vẫn còn lại 249 sắc pháp chưa diệt. Nhưng mà các vị biết hôn? 249 này thấy nó còn vậy chứ thời gian biến mất của nó rất là nhanh. Nó rất là nhanh. Cho nên sau khi mình mất rồi, theo khoa học họ nói là có một số bộ phận còn được duy trì phải không ạ? Vẫn còn sống sau khi mình chết phải không ạ? Nhưng mà lúc đó nó duy trì sao? Nó duy trì trong cái hình thức sắc quý tiết. (Yếu) NO. Sắc quý tiết là sắc quý tiết chứ hồng có mà yếu. Ông chuyên gia là đoán mò. Trong VDP không có cái màn . . . trong VDP rất là rõ "nam" hay là "nữ" chứ không có màn mà "nam yếu" "nữ mạnh." Thí dụ người nữ này nó mạnh ha, chắc nó nam rồi; hoặc là nam mà yếu quá chắc là nữ rồi. Trong VDP không có cái đó. Trong VDP không có cái gay. Trong VDP không có cái đó. Trong VDP thí dụ như sắc đó là sắc gì thì nó rõ ràng cho dù nó yếu cách mấy thì nó vẫn là cái tên đó thôi. Chứ không phải là đầu đàn bà có tập tỵ, có mạnh cách mấy đi nữa vẫn tiếp tục là đàn bà thôi. Chứ hồng phải đàn bà thấy đưa nào nó mạnh quá cái là thôi cho nó đi lấy vợ. Chuyện đó nó hồng đúng. Mà đàn ông họ ôm như tui bắt nó đi lấy chồng là trật. Hồng được! Đầu ra đó nó rõ ràng. À, VDP nó chặt chẽ như vậy đó.

(30:05)

[04/08/2021 - 04:20 - vanpham.def]

Thì kể từ sau lúc mà . . . Thí dụ như ở đây nếu mình chết bằng con đường lộ ngũ môn á. Quý vị biết chết ngũ môn không? Tức là chết bằng cái con đường vật chất á. Tức là có những cái trường hợp, thí dụ trường hợp như . . . có những cái chết mà nó được kết thúc thông qua sự ảnh hưởng trực tiếp của đời sống sinh lý á, thì cái chết đó được gọi trong VDP là cái chết của lộ ngũ môn. Còn cái chết mà nó được diễn ra thuần túy trong tâm thức mình á thì VDP gọi là lộ ý môn. Ví dụ như một người nằm mê man trong nhiều tuần lễ thì rất có thể cái chết đó, rất có thể 90% là cái chết đó diễn ra trong lộ ý môn. Coi như họ gần như -- họ đối với thế giới bên ngoài là đã bị mất liên lạc rồi. Mặc dù là họ đang nằm trên giường của bệnh viện nhưng mà họ đối với thế giới bên ngoài không còn liên lạc nữa, và lúc đó bây giờ họ đang sống và sắp sửa ra đi trong cái khung trời viển mông. Đời sống ý thức hoàn toàn. Còn như mình, chẳng hạn như mình đang vui vẻ vậy thành linh mình bị stroke mình gục xuống thì rất có thể mình ra đi trong cái lộ ngũ môn. Vì sao? Vì lúc bên tai mình còn lảng vảng tiếng nói, hoặc là cái mùi thơm, hoặc là mùi thức ăn gì đó. Cho nên đi bằng con đường đó. Thì đó là có hai cách chết. Cái nào cũng là chết thôi. Nhưng mà có một cái thì cái chết được diễn ra liên hệ với đời sống sinh lý, và một cái chết được diễn ra nó có liên hệ trực tiếp với đời sống tâm lý. Chỉ vậy thôi. Một cái thì gọi là cái chết lộ ngũ môn, một cái gọi là lộ ý môn. Trong hai trường hợp này thì sắc pháp không giống nhau, sự biến mất không giống nhau. Ví dụ như, chết bằng lộ ngũ môn á, thì lúc đó nó còn được 249 phải hôn? Nhưng chết bằng lộ ngũ môn á, lúc tâm tử xuất hiện á, lúc tâm lâm chung xuất hiện á, thì sắc pháp của mình nó gom tất cả bốn thứ lại nó được 249. Nhưng nếu mà như mình chết bằng cái con đường thuần túy ý thức thì lúc đó nó còn tới 252. Đó là điểm khác biệt của tất cả. Mấy biểu đồ rồi? 9. Vậy nay mình học nhiều đó thôi.

Tức là tôi đã trình bày cho lớp của mình, tôi đã trình bày cho lớp của mình, tôi giới thiệu -- chứ tui hông dám nói là "dạy" -- tui đã giới thiệu cho lớp của mình thế nào là tâm theo định nghĩa của VDP. Sở dĩ ta có tâm thiện hay là tâm bất thiện nó giống như một ly nước được pha chế màu trong đó vậy thôi. Tôi muốn dạy các vị về tâm. Mỗi tâm như vậy nó đi với bao nhiêu sở hữu và sở hữu nó có cái

fashion là nó xác định được, chính nó quyết định tính chất thiện - ác của tâm. Chỉ vậy thôi. Và chúng ta đi vào cuộc đời này lúc lọt lòng mẹ, chúng ta có mặt trong đời này, cái chuyện thiện hay ác là do cái thói quen của chúng ta trong đời quá khứ mà kiếp này nếu chúng ta may mắn được sanh vào trong một cái điều kiện tốt thì chúng ta phát triển cái điều thiện pháp; còn nếu mà chẳng may chúng ta vô phước chúng ta sanh vào trong một cái điều kiện xấu thì chúng ta phát triển cái bất thiện pháp. Chỉ vậy thôi. Chứ đừng có đổ thừa là tui tu hỏng được là bởi vì cái nghiệp của tui, tui muốn đi chùa mà tại vì vợ tui, tại vì chồng tui, tại vì con tui. Hông phải. Bởi vì một phần là do mình, do cái cách nghĩ của mình. Trong đời này có biết bao nhiêu người đàn bà bất hạnh, bất hạnh từ lúc làm dâu, bất hạnh trong thời gian làm vợ, bất hạnh trong thời gian làm mẹ nhưng họ vẫn là một vĩ nhân. Có. Các vị đọc kỹ như bà Lafayette chẳng hạn. Mà đàn ông cũng vậy. Có nhiều người đàn ông bất hạnh lúc ở với cha mẹ, bất hạnh lúc đi lấy vợ. Đó, Lev Tolstoi đó. (33:50)

[05/08/2021 - 04:21 - vanpham.def]

Lấy vợ, mà xin lỗi, còn tệ hơn Thầy chùa không vợ nữa. Có lúc tôi nghĩ thầy chùa không vợ đã là khổ rồi mà tui đọc cuộc đời của ông Lev Tolstoi tui thấy không vợ coi bộ hạnh phúc hơn. Các vị có biết rằng có nhiều lần -- ông Socrates cũng vậy; tức là khách khứa đến nhà á, bà cầm cái ly cà phê bà ném thẳng vô cái mặt của ông. Các vị có tưởng tượng hông, nếu mà né được cà phê không văng vô mặt, nội cái ly mà văng vô mặt thì má nhìn cũng không ra nữa. Nhưng người ta vẫn tiếp tục thành vĩ nhân. Vì sao? Vì "Thiện tâm kia ở lòng ta; Chử tâm kia mới bằng ba chử tài." Cái gốc của mình nằm ở trong đó. Cho nên cái VDP. Lấy con mắt mà nhìn trên mặt phẳng của VDP, nhìn trên mặt nổi của VDP -- VDP là một môn học lý luận, một môn học xem ra là triết học, xem ra là psychology của Phật Giáo mà thực ra là không phải. Nó là -- nó trình bày, nó ôn tập lại cho mình toàn bộ những quan điểm tích cực nhứt của tâm lý học, của đạo đức học, của vấn đề nhân bản. Thí dụ như mình có thể nhìn thấy bóng dáng của Truyện Kiều ở trong VDP, có thể nhìn thấy được Không Tử, Lão Tử trong VDP; chúng ta có thể nhìn thấy được cái hay cái đẹp của văn hoá cổ truyền đạo ông bà trong VDP. Chứ đừng có nghĩ rằng VDP là cái xa vời -- hông phải. Càng học VDP để hiểu văn hóa VN, học VDP để hiểu văn hóa Tàu, học VDP để hiểu lòng người, hiểu gia đình mình, hiểu xã hội mình, hiểu bản thân mình. Chứ VDP không có tách rời mình.

Vừa qua tui đã trình bày cho các vị đã học đại khái về Tâm Pháp, về Sắc Pháp. Sắc Pháp là mình vừa trình bày từ nãy giờ đó. 9 biểu đồ này -- tui xin báo cho lớp biết rất là quan trọng nếu nay mai Sư trụ trì hoặc là chúng tôi hướng dẫn cho các vị học VDP cao học. Mình đang học cái này là VDP tiểu học, VDP sơ học. Còn VDP cao học tức là ở trên đó chúng ta sẽ phải ôn lại cái này, ôn lại trong từng bài một. Rất là quan trọng. Ví dụ như ở trong VDP cao học đó, chúng ta có học về hệ thống Duyên hệ Duyên sinh của các pháp, thì lúc đó chúng ta sẽ học được là -- chúng ta sẽ bàn về các vấn đề đại loại như các pháp -- cái tương quan của các pháp. Các pháp có lúc hỗ trợ nhau bằng cách là pháp thiện trợ cho pháp vô ký, rồi có lúc pháp vô ký lại trợ cho pháp thiện, rồi có lúc pháp thiện trợ cho pháp thiện, rồi pháp bất thiện trợ cho bất thiện. Các vị nghe kịp không ạ? (37:13)

[14/04/2022 - 10:41 - tamks10]

(36:46)Thí dụ như "Thế nào là pháp vô ký - trợ nhân vô ký?" Đó là trường hợp lúc 1 tâm pháp (thí dụ như, tâm quan sát) xuất hiện; cái tâm này vẫn có thể tạo sát tâm. Các vị có nghe kịp không? vậy thì cái quan hệ giữa tâm đối với sắc, nó ra sao?, và giữa tâm A đối với tâm B, nó ra sao? Bây giờ mình chưa học đến cái tương quan đó đâu; về sau, khi các vị học đến VDP cao học, quý vị sẽ được học mối tương quan giữa tâm pháp và sắc pháp; cái phần này sẽ được dạy rõ ràng hơn. Tôi đã nói rằng mình không nên ôm cái câu "Nhân chi sơ tính bản thiện." của ông Mạnh Tử. Ông ta nói rằng con người sinh ra vốn là thiện, rồi "Tính tương cận tập tương viễn.". Cái tánh của mình - thiện hay ác là một phần, và còn do mình chơi, gần gũi với ai nữa, tác động vào cái tánh của mình rất nhiều. Đồng ý cả hai câu. Nhưng mà cần định nghĩa lại, thế nào là "nhân chi sơ tính bản thiện"? Sinh ra khỏi lòng mẹ ... thật ra, nói là "tính bản thiện" thì không đúng; kêu là "vốn trong trắng", cái chữ "trong trắng" - tôi thích dùng hơn là chữ "thiện". Nhưng mà ... tại sao sinh ra, có người thì lại làm điều ác? có người sinh ra lại làm điều thiện? Bởi vậy hồi nãy tôi có nói về cái điều kiện sống đó. Cái tương quan giữa cái điều kiện sống đối với cái tâm của mình được giáo lý A-Tỳ-Đàm trình bày rất là rõ, trong phần VDP cao học. Và để học về vấn đề đó chúng ta lại phải gặp gỡ những vấn đề

mà chúng ta sẽ giải quyết tối nay - vấn đề 9 biểu đồ, rất là quan trọng! Mọi tương quan giữa các vị đối với chúng tôi ra sao? rồi giữa chúng tôi đối với các vị ra sao? rồi bản thân tôi, ngày hôm qua, đối với bản thân tôi, ngày hôm nay, nó tương quan với nhau như thế nào? Tâm lý tôi ngày hôm qua, và tâm lý tôi ngày hôm nay, nó có tương quan với nhau hay không? Xin trả lời là: Có tương quan. Sinh lý tôi ngày hôm qua, sinh lý tôi ngày hôm nay, nó có tương quan với nhau, và tất cả những điều này chúng ta sẽ học sau. Mà để học được cái đó, tốt hơn hết, chúng ta nên đọc kỹ cái này - Đọc kỹ cái này. Tôi nhắc lại, hiểu được mình hôm qua, hiểu được mình hôm nay, thì sẽ hiểu được mình ngày mai. Và khi hiểu được mình trong ba thời: quá khứ, hiện tại, vị lai thì sẽ hiểu được người khác. Lúc đó, các vị sẽ thấy rằng, cái điều mà tôi nói hôm trước ở trong hội trường, tôi nói rằng, học VDP đến một mức độ nào đó thì mình sẽ không còn bận tâm đến những vấn đề về siêu hình học nữa; vấn đề về metalogic không còn cần thiết; thí dụ như: ngoài trái đất này ra, nó còn có bao nhiêu hành tinh nữa? có sinh vật? Ngoài 1 triệu galaxies, nó còn có bao nhiêu triệu cái galaxies khác? rồi nếu có 1 tỷ galaxies, thì nó còn có tỷ galaxies nào khác nữa hay không? rồi có bao nhiêu galaxies mà có nhân loại sống trong đó? có động vật sống trong đó? điều kiện về sinh học? điều kiện về tâm lý ở mỗi nơi, mỗi nơi như thế nào? v.v... Học VDP xong, chúng ta sẽ thấy những vấn đề ấy không cần thiết, không cần thiết nữa. Bởi mình thắc mắc không biết kiếp trước mình ra sao? rồi sao này mình sẽ ra sao? mình thấy cũng không cần thiết, cũng không cần thiết. Nói như vậy, tôi sợ một ngày nào đó, các vị thử tôi, tôi đang đứng ngoài sau, các vị lái xe, các vị thử tôi coi tôi có giật mình không? Nhất định là tôi vẫn giật mình. Vì sao? vì tôi phóng tâm; chứ trên cái lý, tại sao các vị A-la-hán, A-na-hàm, người ta không sợ chết? là bởi vì người ta thấy các pháp, thấy rõ các đường đi, đường về của nó. Nó là như vậy đó! vậy đó, nó chỉ có chừng đó thôi. Ông Gosho Aoyama có nói 1 câu, mà tôi rất là thích. Ông nói - "Cái chết nó không đáng sợ bằng cái sự sợ chết." Cái chết mà nó diễn ra đó, chỉ trong vòng, có thể là 5 phút, 10 phút là nó xong rồi. Nhưng mà cái sự sợ chết, nó có thể kéo dài trong mấy chục năm; bắt đầu từ lúc mình có trí khôn là bắt đầu mình biết sợ chết rồi. Đối với các pháp cũng vậy. Cái khác biệt giữa vị A-la-hán, A-na-hàm đối với mình về sự sợ chết, thì các vị hiểu được cái đường đi, các ngã về của các pháp vậy thôi. Còn riêng tôi, tôi nghĩ rằng, thế học tôi không bằng các vị, nhưng về phật học, tôi nghĩ tôi hơn các vị. Nhưng mà sở dĩ tôi, nói riêng và các chư tăng vẫn còn sợ, là dẫu sao trong một chừng mực nào đó, chư tăng vẫn chưa qua được chính mình. Các vị có biết tại sao không? - Còn thích. Còn thích là còn sợ. Các vị sẽ hỏi rằng: "tại sao các chư tôn ... như hôm qua, chị Quỳnh chỉ hỏi tôi: "cũng sợ chết nữa sao?"; ở trên xe, tôi không có siêng để mà tôi nói rõ, tôi không muốn trả lời rộng. Nhưng mà, bữa nay tôi muốn nhắc lại chuyện đó - Còn là phạm nhân thì còn sợ. Vì sao? vì còn có cái ham, vì mình còn nghĩ là mình trẻ, vì mình còn nghĩ là mình còn nhiều cái để mình "có", vì mình còn nghĩ là mình còn có nhiều cái để mình có thể "được". (42:09)

[18/06/2022 - 08:39 - tranngocdiem.nt]

Cho nên mình đâm ra mình sợ cái "mất". Cho nên quý vị nhớ có một cái câu rất là ruồi bu, mà cái câu đó là một đạo sống. Thứ nhất là sợ kẻ anh hùng, thứ hai là sợ kẻ cố cùng liều thân. Đó là hai hạng mà họ không sợ chết. Tại sao lại sợ kẻ anh hùng, có lúc họ xem cái chết nhẹ tựa hồng mao, có lúc thì nặng như Thái Sơn. Cho nên thứ nhất là sợ kẻ anh hùng. Thứ hai là ngán kẻ cố cùng liều thân. Khi mà nó liều nó không còn gì để mà sợ. Vì sao vì anh hùng họ chỉ nghĩ đến sỹ diện thôi. Ngoài ra không có gì nặng hơn sỹ diện hết thế là anh hùng có thể chết. Còn kẻ cố cùng liều thân vì sao họ không thể chết là bởi vì họ không có cái để họ mất. Nhớ ngày xưa sư cậu tôi có dạy cho tôi một cái đạo sống mà tôi không bao giờ quên. Lúc tôi đi học tôi quen biết với bè bạn, rồi trong chùa bè bạn, mấy ông sư rồi Phật tử, rồi mấy bạn học. Ông thấy tôi chơi ông mới nói: Chơi với ai thì chơi nam hoặc là nữ, đời hay là đạo, lớn hay là nhỏ Giác Nguyên chơi với ai sư cậu không quan tâm. Nhưng sư cậu nhắc Giác Nguyên một điều chơi với ai thì phải xem người đó có còn gì để mất hay không. Nếu họ còn có cái để mất và họ biết được điều đó thì nên chơi. Còn nếu họ không có gì để mất nữa. Và nếu họ có cái để mất nhưng mà họ không biết thì sư nói không nên chơi. Bởi vì lỡ mà đụng chuyện nó xả lạng. Xả lạng sáng dậy sớm trong khi đó là mình chết. Tôi xin lỗi ví dụ như bây giờ lấy vấn đề về nam nữ đi. Ví dụ như lúc mà họ vui họ đến họ chơi với mình, lúc mà họ muốn vu oan mình họ phải suy nghĩ chứ. Mang tiếng ông là ông sư ông chết, mình là con gái chưa chồng

cũng có khả năng ở giá rất à cao nghĩ cũng hơi ngán. Còn cái kiêu mà nó có một số người nếu mà có mang tiếng cho ai thì họ vẫn đi về thế tục mới chết cho mình chỗ đó. Còn mình không thể mặc y thế tục thì sư hỏi cái đũa nào chết. Học vi diệu pháp để hiểu cái chuyện có vẻ như ngoài vi diệu pháp.

[18/06/2022 - 08:39 - tranngocdieu.nt]

Cho nên mình đâm ra mình sợ cái "mất". Cho nên quý vị nhớ có một cái câu rất là ruồi bu, mà cái câu đó là một đạo sống. Thứ nhất là sợ kẻ anh hùng, thứ hai là sợ kẻ cố cùng liều thân. Đó là hai hạng mà họ không sợ chết. Tại sao lại sợ kẻ anh hùng, có lúc họ xem cái chết nhẹ tựa hồng mao, có lúc thì nặng như Thái Sơn. Cho nên thứ nhất là sợ kẻ anh hùng. Thứ hai là ngán kẻ cố cùng liều thân. Khi mà nó liều nó không còn gì để mà sợ. Vì sao vì anh hùng họ chỉ nghĩ đến sỹ diện thôi. Ngoài ra không có gì nặng hơn sỹ diện hết thế là anh hùng có thể chết. Còn kẻ cố cùng liều thân vì sao họ không thể chết là bởi vì họ không có cái để họ mất. Nhớ ngày xưa sư cậu tôi có dạy cho tôi một cái đạo sống mà tôi không bao giờ quên. Lúc tôi đi học tôi quen biết với bè bạn, rồi trong chùa bè bạn, mấy ông sư rồi Phật tử, rồi mấy bạn học. Ông thầy tôi chơi ông mới nói: Chơi với ai thì chơi nam hoặc là nữ, đời hay là đạo, lớn hay là nhỏ Giác Nguyên chơi với ai sư cậu không quan tâm. Nhưng sư cậu nhắc Giác Nguyên một điều chơi với ai thì phải xem người đó có còn gì để mất hay không. Nếu họ còn có cái để mất và họ biết được điều đó thì nên chơi. Còn nếu họ không có gì để mất nữa. Và nếu họ có cái để mất nhưng mà họ không biết thì sư nói không nên chơi. Bởi vì lỡ mà đụng chuyện nó xả láng. Xả láng sáng dậy sớm trong khi đó là mình chết. Tôi xin lỗi ví dụ như bây giờ lấy vấn đề về nam nữ đi. Ví dụ như lúc mà họ vui họ đến họ chơi với mình, lúc mà họ muốn vu oan mình họ phải suy nghĩ chứ. Mang tiếng ông là ông sư ông chết, mình là con gái chưa chồng cũng có khả năng ở giá rất à cao nghĩ cũng hơi ngán. Còn cái kiêu mà nó có một số người nếu mà có mang tiếng cho ai thì họ vẫn đi về thế tục mới chết cho mình chỗ đó. Còn mình không thể mặc y thế tục thì sư hỏi cái đũa nào chết. Học vi diệu pháp để hiểu cái chuyện có vẻ như ngoài vi diệu pháp.

[18/06/2022 - 11:16 - tranngocdieu.nt]

1. Bàn về nghiệp (phân loại, giải thích)
2. Phân tích về các giới học trên quan điểm nghiệp báo
3. Nghiệp được phân tích theo tâm pháp A tỳ đàm
4. Nghiệp trong quan hệ sanh thú (cõi)...

Nghiệp phân theo chức năng gồm có 4:

- a. Sanh nghiệp: tức nghiệp giúp cho xuất hiện
- b. Trì nghiệp: tức nghiệp giúp cho tồn tại
- c. Chướng nghiệp tức nghiệp ngăn trở
- d. Đoạn nghiệp: nghiệp tiêu hủy sự tồn tại

Trong đời sống của chúng sanh chúng ta có mặt trong đời sống này bằng sự tiếp nối của 4 cái loại nghiệp này

- Sanh nghiệp là tất cả những tâm thiện gồm 8 tâm thiện dục giới, 5 tâm thiện sắc giới, 4 tâm thiện vô sắc giới. Chính 17 tâm này nó tạo ra cái quả tái sanh thiện cho chúng ta trong tương lai. Chính 17 tâm này tạo ra 8 tâm đại quả tái tục cho mình đầu thai kiếp sau. Rồi nó tạo ra 5 tâm quả sắc giới, rồi 4 tâm quả vô sắc. Sự xuất hiện của cuộc đời mình là do sanh nghiệp.

- Trì nghiệp: Ví dụ như kiếp trước tôi đã từng cúng dường cho Đức Phật. Lúc đó tôi cúng dường (cứ cho là tâm đại thiện). Chính nhờ cái chuyện cúng dường đó mà đời này tôi sanh ra tôi giàu có. Chính nhờ cái chuyện mà tôi cúng dường cho Đức Phật mà tôi sanh ra tôi được làm người thì đó gọi là sanh nghiệp. Còn thế nào là trì nghiệp. Nếu kiếp trước mà tôi sanh ra mà tôi có giữ giới thì kiếp này tôi sanh ra nhờ tôi cúng Phật đời trước tôi sanh ra tôi giàu có mà cộng với lại tôi có giữ giới nên tôi được trường thọ và khỏe mạnh. Lúc bấy giờ cái nghiệp nào mà nó phụ trợ thêm thì cái nghiệp đó được gọi là trì nghiệp. Mình có phước để trở thành một Micheal Jackson hoặc là một Mike Tayson hoặc là một Cindy Crawford, một Claudia Schiffer đó là phước. Đó là sanh nghiệp, còn trì nghiệp nữa. như cái cô gì cô cũng là minh tinh trong Hollywood sau đó cô lấy một ông hoàng Monaco - Grace Kelly. Các vị thấy không cô kết thúc cuộc đời trong Hollywood rất là ngắn vì cô phải lên xe

đi lấy chồng. Như vậy là cái trì nghiệp nó duy trì cô ở trong Hollywood quá là ngắn, phải không ạ? Vì cô bỏ cuộc đời mình tinh để đi lấy chồng mà. Mà cô đi lấy chồng - cô lấy ai - lấy một ông hoàng để cô trở thành một bà hoàng. Nhưng mà cũng không được bao lâu hết. Vậy thì ở cô này nói theo Vi diệu pháp cái sanh nghiệp cô rất là tốt nhưng cái trì nghiệp của cô quá ngắn. hay nói cách khác cô là một người có tiền nhưng cô không chịu mua bảo hiểm, thì cái trì nghiệp nó có nghĩa là bảo hiểm đó. [19/06/2022 - 12:42 - tranngocdieu.nt]

- Chương nghiệp: cái gì nó làm lẩn cấn trong cuộc đời mình đó là chương nghiệp. Cái gì nó làm cho mình lẩn cấn. Ví dụ như thay vì nó là trở ngại như trường hợp sư Trí Tịnh đó là em tôi ông bị chương nghiệp rất là nặng. Tôi đi trước ông có 9 tháng thôi. Lúc đó Việt Nam, ở Sài Gòn chưa có lãnh sự quán của Mỹ. Chính vì chưa có nên khi tôi qua Thụy Sĩ rồi tôi hoàn toàn có thể xin giấy tờ để tôi qua Mỹ. Tôi xin cái visa đi rất là dễ dàng. Lúc đó ở Việt Nam chưa có lãnh sự quán cho nên tôi ở cái nước thứ 2 tôi xin đi về Mỹ chuyện đó hợp lý. Mà chỉ 9 tháng sau ông em tôi ông qua tới bên đó thì họ đã có lãnh sự quán ở Việt Nam rồi cho nên họ đề nghị ông muốn gì thì trở lại Việt Nam để mà xin cái visa đi vô Mỹ. Các vị có thấy cái đó là chương nghiệp không? Cái sanh nghiệp là nó giúp cho các pháp xuất hiện. Còn trì nghiệp là nó nâng đỡ các pháp. Còn cái chương nghiệp là nó ngăn trở các pháp.

- Còn đoạn nghiệp: cắt đứt sự tồn tại. Ví dụ như cái chết của cô minh tinh hồi này (Grace Kelly) tôi nói là đoạn nghiệp đó. Hoặc là những vị chư thiên trên cõi trời. Cái chết của chúng sanh trong 3 giới, 4 loài nó có nhiều nguyên nhân: cái chết do hết tuổi thọ, cái chết do hết phước hoặc có những cái chết do hết cả hai. Thế nào là chúng sanh chết do hết phước, tức là họ là người không có tu hành gì hết, tâm hồn ác độc. Trong một cái ngày đẹp trời nào đó bỗng nhiên họ có chút lòng lành họ để bát cho Đức Phật với cái phước đó sau khi chết họ sanh về trời. Mà cái vị nhớ rằng cái bản chất họ là ác mà. Cho nên cái khoảnh khắc họ tốt bụng với Phật là ít quá. Ngắn ngủi nên khi họ về trên họ ở cái phước họ đến đâu giống như tiền họ ở khách sạn vậy. Họ có thể trả được 7 đêm họ ở 7 đêm. Họ trả 10 đêm hết 10 đêm họ bị gửi đi. Chứ còn cái khách sạn đó không phải là nhà của họ. Họ không thể ở đến lúc nào họ chán. Nhưng mà những nhà tỷ phú thì khách sạn nào họ cũng có thể ở suốt đời hết quý vị đồng ý tôi chỗ đó không ạ. Trường hợp như ông Bill Gate, tôi dám nói ở Mỹ này khách sạn nào ông cũng có thể ở suốt đời nếu ông muốn. Ông đến ông nói bây giờ tôi đến tôi ở 3 tháng. Ông không thèm ở cũng được ông cứ trả tiền 3 tháng là cái phòng đó coi như là bỏ trống nếu ông muốn. Người có phước nhiều là như vậy. Nhưng có những vị hết phước đột ngột nó mất. Rồi trường hợp như Bồ Tát Sĩ Đạt Đa, Bồ Tát Di Lặc có nhiều trường hợp có vị, Bồ Tát 3 đời có cái lệ là không có sống hết tuổi thọ trên cõi trời sống lâu quá các vị thấy nữa chừng mà tuổi thọ lâu quá các vị. Trên cõi trời Đạo Lợi tuổi thọ 100 năm dưới mình bằng một ngày đêm trên đó thì trên cõi trời 1000 năm ở Đạo Lợi bằng 36 triệu năm dưới đây cho nên Đức Bồ Tát thấy sống lâu quá thì quyết định đi xuống để mà tiếp tục hành ba la mật. Nhưng mà có những người họ sống hết tuổi thọ luôn như trên cõi trời 36 triệu năm họ sống hết 36 triệu năm cái họ chết đó là chết do hết tuổi thọ. Nhưng mà có trường hợp do hết cả hai đó là phước tới đó cũng vừa hết và tuổi thọ đến đó cũng vừa hết. Tại có nhưng cõi trời trời như 36 triệu năm cõi dục giới cao nhất là cõi của Ma Vương Tha Hóa Tự tại sống được 9 tỉ mấy năm. Thì hết cái tuổi thọ đó họ cũng đi xuống. Còn đoạn nghiệp là sao? Đoạn nghiệp tức là chấm dứt do nghiệp quá khứ thí dụ như Đề Bà Đạt Đa đứng ra là ông sẽ thọ rất là lâu nhưng vì do ông tạo nghiệp quá nhiều. Ông chia rẽ tăng. Ông trích máu Phật - làm Phật chảy máu. Và ông nuôi cái tâm thù hận Đức Phật trong thời gian quá lâu. Ông thiên người ám toán Đức Phật, rồi ôn thả voi say - ông cho nó uống 16 tỉnh rượu để cho nó nghiền nát Đức Phật nhưng mà không được. Chính cái ác tâm đó cho nên ông bị đoạn nghiệp tức là ông phải mất, ông chết thảm.

Này giờ mình học về sanh nghiệp là cái nghiệp giúp cho chúng sanh xuất hiện. Trì nghiệp tức là cái nghiệp duy trì sự tồn tại của chúng sanh. Còn chương nghiệp là những lẩn cấn trong đời sống mà chúng sanh phải chịu, phước mình nhiều thì mình không có bị chương nghiệp. Còn nếu mình nặng quá thì mình bị cái đoạn nghiệp.

Bởi vậy cho nên đi đọc kinh cầu an các vị nên nhớ. Khi tôi đến tụng kinh tôi nghĩ trong bụng nếu đây là chương nghiệp thì xin cho bệnh nhân này, xin cho Phật tử này hãy được bình yên. Bên cạnh đó tôi vẫn phải nghĩ rằng nếu đây là đoạn nghiệp thì cái này tôi xin tiền biệt. Nó có một điều lạ là

trong đó có ông sư cậu của tôi. Bệnh nặng mà rước sư tụng kinh mà có ông sư cậu tôi tụng là tiêu, lạ. Không mời hoặc mời ai cũng được mà mời tới ông, ông trước khi đi ông nói cái này mới tôi đi chứ tôi để ý nhiều lần lắm rồi bệnh mà mời tới tui là rồi, nó có trường hợp đó. Cho nên chư tăng tụng kinh tôi xin nói là, hoặc có nhiều người họ giận mấy ông sư, tại sao mà họ đặt niềm tin quá nhiều để mà vào ông sư tụng xong đầu hôm cái nửa đêm cha mẹ họ mất. Họ đến hỏi tôi cũng giải thích, tôi nói biết đâu cái mất đó là là một cái hay. Bởi vì ông bà đã không qua khỏi, bệnh viện họ đã chê rồi thì coi như là không còn chỗ ký tên nữa. mà nếu bệnh viện đã chê rồi thì kéo dài thêm nó khổ cho gia đình mà khổ cho đương sự nữa, thôi thì đi cho rồi. Cho nên khi mình tụng kinh chư tăng nếu có cái lời chú nguyện thậm nếu đây là chương nghiệp, tức là một trở ngại nhỏ thôi thì cái oai lực Tam Bảo và cái tâm lực của chư tăng xin giúp cho chuyện nhỏ hóa không, chuyện lớn hóa nhỏ, chuyện nhỏ quá không. Nhưng mà nếu đây là đoạn nghiệp thì thôi chịu. Đó là do quá khứ họ bị cái nghiệp họ sát sanh hoặc họ làm cái chuyện gì nặng quá thì bây giờ phải chịu thôi. Đại khái cái bài kinh chỉ giúp cho một cái chiếc thuyền đang bị sóng gió, chiếc thuyền mà chớ khẳm gặp sóng chư tăng có thể giúp cho sóng nó yên chứ chư tăng không thể nào giúp cho một khối hành lý nổi trên mặt nước mà không có xuồng. Chư tăng là những người có thể tạm thời thôi nha chứ tôi không có nói là tuyệt đối nếu mà giúp được là giúp được cái tảng đá mà nó nằm trên chiếc thuyền giúp cho nó đi vào bờ. Chứ chư tăng không phải là những người có khả năng kéo tảng đá nổi khơi khơi trên mặt nước, chuyện này không có. Điều đó có nghĩa là đối với chúng sanh họ bị nghiệp nặng quá như tảng đá mà không có thuyền nâng đỡ thì không cách gì tảng đá nổi trên mặt nước được. Còn cái người mà phước tội ngang nhau thì giống như một tảng đá lớn nằm nơi con thuyền nhỏ, nó khẳm nước liếm cái be thuyền. Còn người phước nhiều thì cái nghiệp của họ giống như hạt sỏi mà nó nằm trên chiến hạm vậy. Giống như đối với Đức Phật cái chuyện lật vật giống như hạt sỏi nằm trên hạm đội, tức là nó không đáng gì cả. Trong kinh có nói Đức Phật không bao giờ bị chết thảm, vì phước Ngài nhiều lắm. Cho nên đi chùa lạy Phật, tụng kinh hãy nhớ rằng mình có mặt trong đời là sanh nghiệp, mình tồn tại là trì nghiệp, những lần cần trong đời sống là chương nghiệp, mình cầu nguyện là để tránh chương nghiệp, nhưng nếu đã là đoạn nghiệp thì có Phật, Phật cũng bó tay.

[19/06/2022 - 02:47 - tranngocdiem.nt]

Thái tử Virudhaka tàn sát dòng Thích Ca, Đức Phật Ngài ra cản bằng cách Ngài ra ngồi ngay cái đường hành quân, đường tiến quân của Virudhaka. Ngài ngồi đó một, hai, ba lần để thể hiện trách nhiệm, để chỉ người ta thấy rằng Ngài có trách nhiệm đối với bà con quyến thuộc, chứ không phải đi tu là Ngài phải tay trách nhiệm. Nhưng đến lần thứ 3 rồi Ngài không có mặt nữa. Ngài để cho Virudhaka đi vì nghiệp. Câu chuyện này tôi muốn kể ra đây coi như là một chút tài liệu tham khảo thôi. Chứ riêng tôi thì tôi không tin chuyện đó. Câu chuyện kể Ngài Mục Kiền Liên xin Đức Phật cho Ngài dùng thần thông để mà cứu dòng Thích Ca. Phật nói không được, đó là cái nghiệp rồi. Nếu Ngài làm được thì Ngài đã làm rồi chứ nói gì tới Ngài Mục Kiền Liên. Ngài Mục Kiền Liên vẫn cố gắng dù sao đó cũng là bà con của Đức Phật. Lúc Virudhaka ông tàn sát, ông đem giết dòng Thích Ca thì Ngài Mục Kiền Liên mới gom hết những cái trang bị vô binh bát sau đó Ngài mở ra toàn là máu không, không còn ai hết. Tính bỏ vô binh bát là yên rồi đó. Tính khi nào ông Virudhaka ông nguôi giận thì thả dòng Thích Ca trở về. Bỏ vô binh bát đây nắp lại, sau khi chính mắt Ngài thấy Virudhaka rút quân rồi Ngài mới mở nắp bát thả họ ra, mở ra thấy máu không. Cho nên Đức Phật có nói rằng:

Cho dầu bay vút lên trời

Cho dầu đáy biển trồn thời được đâu

Cho dầu núi thăm hang sâu

Không nơi nào thoát quả sầu đã gieo

Điều đó đúng, chạy đâu cũng không thoát. Chạy ô mờ mắc ô mà chạy thầy Cả mắc thầy Côn. Ở dưới trời phải chịu nắng, trong ngôi nhà đang cháy phải chịu phỏng thôi.

Đó là nghiệp mà phân theo chức năng nó có tất cả là 4

Nghiệp phân loại theo cách cho quả cũng gồm có 4

1. Trọng nghiệp

a. Trọng nghiệp thiện: Ví dụ như chúng ta trong đời một lần nào đó xây cất thiền viện. Xây cất 1 ngôi chùa hoặc là chúng ta cứu sống 1 mạng người. Hoặc là chúng ta cúng dường cho một cái cuộc tế đàn lớn. Có một lần tôi có đọc một lá thư của Phật tử bên Thái Lan họ gửi về Việt Nam họ gửi theo mấy cái hình tôi đọc tui hoan hỷ ghê. Có một nhóm Phật tử ở Thái Lan họ tổ chức một buổi lễ trai tăng cúng dường 17.500 ông sư. Tui nói thiệt các vị biết tôi nhìn cái hình đó tôi không có tưởng tượng được. Các vị biết 17.500 ông sư đó nội mà cái phần bàn ghế mà cho tầm cỡ hòa thượng gặp chùa Pháp Luân tôi nghĩ là mình đãi không xuể rồi. Bởi vì hòa thượng đã là hàng trăm rồi. Tức là ở đây mình được 1 - 2 hòa thượng mình đánh lễ là mình mừng. Mình coi cái hình mà hàng tôn túc trưởng lão mà ngồi nếu mỗi vị mà mình lạy 3 lạy thì chỉ có nước mà xiu thôi. Quát cho 300-400 ông toàn thứ dữ không đó, thứ trời ơi không đó. Nếu mình có tiền mà trong đời mình làm được một hai lần như vậy thì trong kinh gọi là trọng nghiệp đến giờ phút lâm chung chỉ cần mình đang ngáp ngáp lại nhắc mình nghe cái đó thôi. Ông đã từng làm cái chuyện đó rất hoan hỷ coi như mình sống trong cái hào quang của chư tăng. Các vị biết tại sao Đức Phật Ngài tôn trọng chư tăng không. Khi Ngài ở dưới cội Bồ Đề Đức Phật có 2 câu nói mà trong đời tôi không bao giờ quên.

Ở dưới gốc Bồ Đề Ngài suy nghĩ rằng ta không thể nào sống, ta có thể nào sống một mình mà không có cần thầy bà không có cần người để mình tôn trọng hay không. Trong kinh nói theo cái thói quen mà, Ngài nghĩ là phải cần có. Cái tri tuệ của Ngài quán xét trong Tam thiên Đại thiên thế giới Ngài thấy không có một ai bằng Ngài chứ đừng nói hơn Ngài về giới, về tuệ, về định, về giải thoát và giải thoát tri kiến. Ngài nghĩ như vậy thì bằng Ta không có thì làm sao có người hơn Ta vậy thì ta nương nhờ ai đây. Ngài nghĩ cuối cùng ta được gọi là Phật, ta thành Phật là nhờ Pháp vậy thì Pháp ta tôn trọng. Từ đây về sau ta làm ta nói hợp với Pháp thôi. Đó là cái vấn đề thứ nhất.

[19/06/2022 - 08:50 - tranngocdiu.nt]

Cái câu nói thứ 2 đó là lần mà bà đi mẫu Gotami kính Đức Phật quá. Bà là một vị hoàng hậu mà tự tay bà trồng bông vải rồi bà tự tay bà kén tơ, tự tay bà dệt, rồi tự tay bà may, bà nhuộm, rồi đem cái bộ y đó dâng cho Đức Phật. Đức Phật nói một câu như thế này: Di mẫu nên cúng dường bộ y này đến chư tăng thì tốt hơn, bởi vì khi nào tăng chúng được cúng dường cũng có nghĩa là Như Lai được cúng dường. Cái câu nói dễ sợ. Hồi đó tôi đọc cái này tôi nghĩ rằng Đức Phật vì muốn lãng xê chư tăng đệ tử của mình nên Ngài nói như vậy. Hồi nhỏ tôi nghĩ như vậy nhưng mà không phải. Bởi vì các vị biết không nếu mà kể một cách chính xác thì Đức Phật cũng có mặt trong hàng ngũ chư tăng. Khi mình cúng dường cái gì kể cả Đức Phật đang ngồi ở đó mà mình nghĩ rằng tôi đang cúng dường cho 10 phương tăng chúng thì cũng có Đức Phật. Bởi vì Đức Phật Ngài cũng mặc cái y trong đó, Ngài ngồi trong đó. Nhưng nếu nghĩ rằng tôi đang cúng dường cho Đức Phật như vậy mình chỉ tập trung có một đối tượng thôi thì tại sao mình không nghĩ đản tăng để được vô lượng - đó là điều thứ nhất. Điều thứ 2 là một hai ông thì còn có khuyết tật, nhưng mình nghĩ đến vô lượng tang chúng thì nó rất là hoan hỷ vì sao? Nói ra sẽ có điểm các vị đồng ý với tôi đó là lấy mắt mà nhìn thì hàng ngũ nào, đoàn thể nào cũng có những con sâu. Có đi vào quân đội thì mới thấy quân đội có nhiều ông tướng tham nhũng, mê gái, mê tiền. Ở trong cái giáo giới là trong ngành dạy học đó có nhiều ông giáo sư đại học mà cũng 35 chứ không có tốt lành gì. Mà trong cái ngành y giới đám bác sỹ có nhiều ông cũng vô lương tâm, ông coi lương tâm không có bằng lương thực. Nhưng mà trong đó vẫn có như 7gn4 vị lương y như từ mẫu, hoặc có những vị lương y như tháng trước - tháng trước lương sao tháng sau lương như vậy. Cho nên cái vấn đề quan trọng là tại sao Đức Phật tập trung vào tăng chúng, lấy tăng chúng làm đối tượng tối thượng là bởi vì trong tăng chúng nếu phân tích một cách rất ráo trong đó có Ngài - đó là lý do thứ nhất. Lý do thứ 2 trong tăng chúng có đủ tất cả các hạng. Đức Phật Thích Ca - Đức Phật hiện tại, Đức Phật tương lai chư tăng mà mười mấy ngàn ông trong đó thì biết bao nhiêu Bồ Tát nằm ở trong. Nói cho quý vị biết ngay 2 xưa sư cậu tôi đi vào chùa gặp vị hòa thượng chung, tôi và sư cậu tôi được chung một thầy. Sư cậu tôi mê Bắc Tông lắm, mê ba cái Kim Cang, Phổ Môn, Thủy Sám, Di Đà Hoa Nghiêm. Các vị biết ai mà đã ăn tàu hũ rồi đó thì nghe nói đến chữ Bồ Tát họ mê lắm. Sư cậu cứ thần tượng Bồ Tát là cái gì cao siêu lắm. Bồ Tát trên A la hán nữa mà. Nhưng mà Hòa Thượng tôi ngài nói theo bên đây đó thì ở trong hàm cầu đó cũng có Bồ Tát nữa. Sư cậu mới nghe sư cậu thấy bị sốc. Trong hàm cầu cũng có Bồ Tát. Hàm cầu bên Mỹ không biết chứ bên Việt Nam thì biết là đào cái hồ gát 2 cái cây lên, chung

quanh lấy cái thùng phuy họ cắt đôi ra họ chụp lên, mình vô mình chỉ ngồi che bấy nhiêu thôi, còn khúc trên thì coi như mình có thể ngồi quan sát bàn dân thiên hạ. Cái nhà cầu Việt Nam họ làm như vậy đó. Còn thời kỳ mà Cộng Sản vô thì cái thùng phuy họ cắt làm đôi họ khoét cái lỗ, phần đáy của cái thùng phuy họ bỏ ở dưới họ gát 2 cái cây lên trên, xong họ lấy phần trên của cái thùng phuy họ chụp lên, cái phần dưới để đựng, cái phần trên để che. Tại sao họ phải đựng bởi vì tuần lễ nữa tháng nó đầy họ hút ra họ đi lao động tăng gia sản xuất. Phần trên của thùng phuy cắt đôi để nó che cái phần đáng che. Ở dưới đó quý vị biết mà, nó dòi dễ sợ lắm. Còn cái restroom của Mỹ kiếm 1 con dòi làm thuốc không có. Nhưng ở Việt Nam các vị biết rằng nó mênh mông bát ngát như vậy thì ruồi sanh sôi nảy nở và ruồi đầu thì dòi đó thôi, lúc nha lúc nhúc như vậy. Vậy đó mà Ngài nói dưới đó cũng có Bồ Tát nữa sư cậu bị sốc nhưng mà sau này sư cậu hiểu ra thì chuyện đó hợp lý thôi, ở đâu cũng có hết. Cho nên tại sao cúng dường tăng chúng có phước là bởi vì trong hàm cầu mà còn có Bồ Tát thì hướng hồ chi trong một đại chúng gồm những bậc xuất gia như vậy thì trong đó có những Đức Phật tương lai, có những Ngài Xá Lợi Phất tương lai, có những vị Mục Kiền Liên tương lai, có những vị Anada tương lai, có những bà Da Du Đà La, có những bà Visakha tương lai nằm đây trong đó. Cho nên chư tăng đông như vậy, tôi đắp y này 20 năm rồi nhưng mỗi lần chư tăng đông như vậy tôi ngồi xuống tôi lạy. Niềm tin của tôi nó vẫn tinh khôi như ngày nào. Chỉ sợ một ngày nào đó tôi bị khùng thôi, chứ nếu tôi vẫn tỉnh táo tôi vẫn duy trì cái niềm tin đó. Chư tăng ngồi đông tôi sụp quỳ xuống tôi lạy tôi vẫn thấy dâng lên một niềm hoan hỷ rào rạt bởi vì tôi không biết ai ngồi trong đó. Đủ thứ trong đó hết, Phật tương lai, A la hán tương lai, rồi chí thượng tinh văn, đệ nhất đầu đà, đệ nhất pháp sư, đệ nhất cái gì cũng đầy trong đó hết. Càng đông thì nó càng phong phú thôi. Nếu mà trong đời mình được làm một lần như vậy đó là trọng nghiệp thiện, hoặc là cúng dường cho một vị mà mới vừa xả thiên diệt thì đó gọi là trọng nghiệp thiện.

b. Trọng nghiệp bất thiện: đốt chùa, giết người. Nói chung là làm cái việc ác mà nó mang tính chất trầm trọng. Nếu ai có hỏi thế nào là trọng nghiệp thì mình trả lời rất đơn giản. Cái việc ác nào mà tự bản thân nó phản ánh phần nào cái chuyện mất nhân tính của mình thì đó được gọi là trọng nghiệp. Đó là định nghĩa rõ nhất, dám giết người đó là cái nhân tính của mình đó là hành động mà nó nói lên phần nào cái nhân tính của mình. Còn trường hợp như cái chuyện mà tôi ăn cấp trái cà, trái ớt nó chưa đủ để nói lên cái nhân tính của tôi. Nhiều khi tôi đói, tôi thèm cắn có thì tôi lấy thôi chứ nó không có gì, hoặc đi ngang vườn táo mà tôi hái trái táo ăn cái đó nó chưa đủ nói lên cái đạo đức của tôi. Nhưng mà đem hôm tôi về tôi ngồi tôi vạch ra cái chương trình bóp cổ bà đó, tôi lấy tiền của bà rồi tôi đốt nhà của bà, tôi làm sao mà tôi để cho cảnh sát họ dùng tìm ra tôi thì cái đó rõ ràng tôi không còn vấn đề là đói nữa mà cái vấn đề đó lan ra là tôi ác, mà tôi mưu đồ, mà tôi đủ thứ hết. Còn cái chuyện tôi thấy bà rút túi tiền tôi lượm tôi bỏ túi liền thì cái chuyện đó chưa đủ nói lên cái giá trị nhân tính ở tôi. Cho nên trọng nghiệp là gì? Mình định nghĩa trọng nghiệp là cái nghiệp nào mình phản ánh được cái nhân tính của mình thì đó là trọng nghiệp dù thiện hay ác. Như trong kinh nói Bồ tát nói riêng và những bậc thiện nhân trong đời này nói chung họ vĩ đại hơn mình là vì sao? Vì họ dám sống thiện bằng cả tánh mạng của mình thì đó được gọi là vĩ nhân. Còn tại sao chúng ta không được gọi là vĩ nhân bởi vì chúng ta chưa dám, trong cái ván bài đỏ đen giữa cái thiện và cái ác chúng ta chưa dám đem cả cuộc đời mình ra để mình đặt cọc. Xin lỗi đừng nói đến Bồ Tát chỉ cần làm cách mạng thôi chúng ta chưa đủ trình độ, chúng ta có dám bỏ mạng cho một lý tưởng chính trị - không dám. Dành gái thì dám, lúc dành gái uống mớ bia, mớ rượu vô kiểm can đảm đi bắn, đi đâm người ta để mà làm người hùng dành em, dành út chứ còn khơi khơi đang tinh táo này kia thì bào anh bỏ mạng, cái chết của anh đóng góp cho đại cuộc còn khuya mới chết. Như vậy thì làm cách mạng còn chưa đủ trình độ nữa chi đến nói làm Bồ Tát.

Như vậy trọng nghiệp thiện là sao? là cái nghiệp thiện được làm bằng cái động lực nội tâm nó mạnh dần mức mà nó có thể phản ánh được phần nào cái thiện trong người của mình đó là, như họ làm phước họ có thể nhịn ăn. Chứ còn mình làm phước một cách hời hợt thì đó chưa phải là trọng nghiệp. và Đức Phật nói một cái công Đức hoặc là cái nghiệp nói chung đều là nghiệp thiện, nghiệp ác nó sẽ trở qua một cách viên mãn khi họ đủ các điều kiện sau đây: đối tượng, phương tiện và nội tâm của đương sự. Đối tượng thí dụ như mình làm ác hay làm thiện mình làm đối với người bậc đại hạnh thì cái quả nó khác. Trong kinh nói như bức tường nó cứng mà mình ném trái banh vào trong

đó, bức tường càng cứng, cái vách càng cứng thì nó dội càng mạnh. Vách càng cứng mà cái tay của mình đánh vào trong đó càng mạnh thì cái sức bật nó càng mạnh. Nếu mà cái tay mình mạnh mà bức tường đó nó mềm, hoặc là bức tường cứng nhưng mà cái tay mình yếu, hoặc là bức tường cứng, tay mình mạnh, nhưng mà cái vật đó nó không phải là trái banh thì cái sức bật của nó cũng kém đi. Cho nên là phải hội đủ cả ba, cái lực của mình tung trái banh vào và cái khả năng, cái độ cứng của bức tường cộng với độ đàn hồi của trái banh, ba cái này cộng lại nó mới tạo ra một sức bật ngoạn mục. Thì đó như thế nào trong quá trình tạo nghiệp cũng vậy. Tôi giết hết các vị ở đây nhưng nghiệp khác nhau. Tôi giết cô A nghiệp khác bởi vì cô là người có giới hạnh, còn giết cô B thì - nói theo pháp luật thì bằng nhau nha, ở đây phải nói rõ xét theo quan điểm của pháp luật thì giết một đứa bé hoặc giết một người già tội bằng nhau. Mà trong cái lý nghiệp báo thì không có. Cái người ác hoặc người thiện thì cái quả nó khác nhau. Nhưng mà tôi xin nói rõ đừng nghe như vậy thì thấy ai ác cái mình giết. Trước mắt mình bị pháp luật chế tài, mà nói về đời sau thì trong các nghiệp sát sanh là cái nghiệp giết người là nghiệp đứng đầu nó nguy hiểm lắm. Đó là trọng nghiệp.

[19/06/2022 - 10:02 - tranngocdiu.nt]

2. Cận tử nghiệp: Đó là cái nghiệp được thực hiện vào cái lúc sắp chết. Đó là lý do tại sao chư tăng tụng kinh cho người bệnh nặng. Bình thường họ không làm được gì hết nhưng mà lúc lâm chung thì nó vẫn là một cái nghiệp. Cận là gần, cận tử là sắp chết. các vị biết trong tiếng Hán cái chữ cận có tới nhiều nghĩa cận về thời gian và cận về không gian. Cận về thời gian có nghĩa là sắp sửa, còn chữ cận về không gian có nghĩa là gần. Cận thị là nói về không gian. Như trong kinh nói có một cậu bé đó bình thường không phải là Phật tử khi cậu sắp chết thì bố của cậu là một người keo kiệt cho nên ông không muốn để cậu trong nhà bạn bè tới thăm tốn kém trà nước cho nên bỏ cậu ngoài mái hiên đặt bàn bè tới thăm thì ngồi ở ngoài chứ đâu có có cái nào mà vô nhà. Nếu mà ngồi ngoài đó ông đâu có có cái nào mời kẹo, mời trà bánh, kẹo đến mức đó. Không dám mời thầy để trị bệnh cho con nữa. Nhà ông có thuốc nam, tước bắc gì, ông hái lá này lá kia ông dò, ông đâm ông nhét vô họng cho uống thôi chứ đâu dám mời thầy mời thợ gì đâu cuối cùng thì con chết. Mà lúc sắp chết gặp Đức Phật Ngài đi bát ngang Ngài biết cậu bé này có duyên với Ngài nên Ngài đứng cho cậu bé nhìn. Cậu bé nhìn cái khuôn mặt của Ngài nó hiền, cái hào quang Ngài sáng. Cái hào quang chỉ một mình cậu bé thấy thôi. nên nhớ chư Phật không giống nhau về thân tướng. Chư Phật giống nhau những cái căn bản khả năng tâm linh giống nhau, về trí tuệ, về thần thông, về phước báu giống nhau. Cho nên những cái về tuổi thọ có những vị sống rất là lâu có những vị sống rất là ít. Tại sao? Vì sanh ra vào cái thời nào thì sống theo chúng sanh thời đó. Thí dụ như cái thời 100 năm thì các vị cũng sống theo chúng sanh nhưng bao giờ cũng sống ít hơn chúng sanh một chút. Như cái thời chúng sanh sống 100 tuổi thì Ngài 80. Để chi, để cho chúng sanh sợ, thấy rằng Ngài như vậy mà Ngài còn chết. và tuổi thọ không giống nhau, chiều cao không giống nhau. các Ngài sanh vào cái thời chúng sanh lớn con thì Ngài lớn con. Trong kinh nói có gian đoạn mà chúng sanh tới mấy chục thước. mà cái điều đó khoa học họ nhìn nhận, họ không nhìn nhận qua trường hợp con người nhưng họ nhìn nhận qua trường hợp súc vật. trong điều kiện thiên nhiên nào đó trong thế giới tồn tại những loài thú trên cạn nặng mấy chục tấn. Nhưng mà đến cái thời này cái điều kiện khí hậu, điều kiện thức ăn, điều kiện sinh thái không cho phép cái loài đó tồn tại nữa, thế là cái loài lớn nhất trên hành tinh này là ở dưới nước cá nhà táng, cá voi thôi. Chứ trên bờ cái con lớn nhất là con voi thôi với con hà mã chứ không còn điều kiện như xưa. Trong kinh nói ngày xưa có những cái bây giờ không có được ví dụ như là cây cối, thực vật, động vật ngày xưa nó có điều kiện để nó phát triển trong một cái kích thước lớn hơn bây giờ nhiều lắm. Mà nếu chư Phật nào sanh ra vào cái thời điểm đó các ngài sẽ lớn. Nếu sanh ra vào thời điểm này thì các Ngài cũng giống như mình thôi. Về tuổi thọ không giống nhau, về chiều cao không giống nhau, về những chi tiết nhỏ như hào quang không giống nhau, thì cái đó chỉ là những tiểu tiết. Mình thấy nó không quan trọng. Thí dụ như giờ Ngài Hộ Giác Ngài tu lâu Ngài không có hào quang mà tôi mới tu tôi có hào quang thì dứt khoát là tôi uy lắm đó. Nhưng mà trong cái nhìn của bậc thiện trí thức trong cái đánh giá của chư Phật chư Thánh hào quang chẳng có cái nghĩa lý gì hết. Cái quan trọng là cái giá trị nội tại. Bởi vì Ngài Hộ Giác Ngài là hòa thượng thì cái giá trị Ngài nằm ở đó cái giá trị tu học của Ngài. Còn cái chuyện tôi có hào quang là cái chuyện ruồi bu. Chứ còn như với phạm phu bây giờ tôi có hào quang một cái bảo đảm tôi đất như tôm tươi, tôi

đắt hơn bà Thanh Hải nữa, là Đại Hải luôn chứ đừng nói là Thanh Hải. Chúng sanh nó u mê nó mê cái hào quang lắm. Nhưng mà vì sao, vì chư Bồ Tát có nhiều cái nguyện khác nhau. Các vị thấy chúng sanh họ thích cái đó cho nên các vị nguyện khi tôi thành Phật hào quang tôi nhiều. Như Phật Di Lặc khi Ngài thành Phật thì 2 đầu gối, 2 cùi chỏ Ngài có hào quang sáng gờ như vậy, sáng lắm. Phật Thích Ca thì không có. Có những Phật như Phật Padumuttara Ngài đưa mỗi bước chân là có một hoa sen đỡ dưới chân Ngài. Còn Phật Thích Ca thì sao, sống có mắt chục năm thôi. Thân chúng sanh cao nhiều thì Ngài cũng cao bao nhiêu, ước tính của mình bây giờ thì Ngài cao khoảng một trước tám cho đến 2 thước thôi. Cũng ăn uống bình thường như mình và Ngài cũng bình hoạn. Nhưng mà có nhiều vị đặc biệt là Phật Thích ca cả đời không bệnh. Và trong khi các Ngài có mặt các Ngài chư tất thờ thì trên toàn cầu không có ngoại đạo. Cái thời đó chúng sanh tà kiến họ tự nhiên họ khuất phục, họ lại thuận theo Ngài họ đi nghe pháp. Cái thời Phật Thích Ca trong kinh nói là ngũ trực ác thế. Cho nên là ngoại đạo, tà kiến, ác ôn, côn đồ, thú trời oi đất hôi, thiên trời, địa đất có đủ hết. Như Phật Thích Ca cái hào quang Ngài ít, mà Ngài cũng không có chuyện lạ như đi đâu cũng có hoa se dưới chân. Trong đời Ngài chỉ có mấy trường hợp đặc biệt thôi. Thí dụ như là lúc Ngài sanh ra đời Ngài đi 7 bước là có hoa sen chút xíu vậy thôi. Rồi một vài lần Ngài thị hiện, Ngài có ý dùng thần thông để cho chúng sanh có đức tin. Còn hào quang thì một vài lần đặc biệt thì tự động nó phát còn mấy lần kia là do Ngài muốn, Ngài có ý muốn thì mới có chứ không là không có tự nhiên như là chư Phật khác. Ngài muốn giúp cậu bé này cho nên Ngài, mình nói một cách đầy đủ mình kêu là Ngài dụng thần thông. Nhưng với một người có khả năng như Ngài thì không còn dụng nữa mà Ngài muốn thôi. Muốn cho cậu bé này thấy hào quang của ta thì lập tức sẽ thấy. Cũng giống như một võ sư họ giỏi đến mức mà họ có thể hít đất bằng cái này hoặc là mình tấn công họ từ xa thì họ tự động, họ chỉ nghe cái hơi gió là họ tránh qua một bên rồi. Họ tránh con dao của mình và họ lấy con dao đó họ tặng trở lại cho mình một cách rất là nhanh. tất cả chỉ diễn ra trong một cái phản kháng thôi, còn mình thì sao? Người ta đâm mình một là tránh không được, còn hai nữa nếu mà tránh được cái cà nhày, cà nhày mà cái con dao nó nằm đó không biết làm sao lết tới đó mà lấy, mà khi lấy được cũng hông có dám đâm. Mà nếu đâm thì cũng không biết đâm ở đâu, đâm đâu mà để không chế nó, đâm ở đâu mà không để nó chết. Vì nếu nó chết là mình gây án. Không dám để cho nó chết và cũng không dám để cho nó bình an. Nếu bình an nó hại mình sao, cầm cứ do dự không biết chỗ nào đâm mà nó không chết. Mà không biết đâm chỗ nào nó không chết mà nó bị tê liệt. Nhưng mà mình không biết gì huyệt đạo, không biết gì hết. Nhưng mà đối với một người họ hiểu được chuyện đó họ phản nhanh gọn và tất cả chỉ diễn ra như ý muốn chứ không còn là một sự cố gắng một sự tổ chức, không còn một cái quy mô, một cái trật tự nữa mà nó như phản xạ vậy đó. Thì cậu bé nhờ thấy hình ảnh Đức Phật cậu bé sanh về cõi trời. Thì đó gọi là cận tử nghiệp.

**XIN LƯU Ý:
ĐÂY CHỈ LÀ BẢN CHÉP NHÁP
CHƯA ĐƯỢC SƯ GIÁC NGUYÊN HIỆU ĐỈNH.
QUÝ PHẬT TỬ TẠM THỜI CÓ THỂ DÙNG LÀM
TÀI LIỆU NGHIÊN CỨU CHO RIÊNG MÌNH.
XIN TRÁNH IN ẮN PHỔ BIẾN.**